

Χαρά 'ε' δσους φεύγουμε μαζί σου για τὰ ξένα
Και μοναχὰ ἄλλοίμονο, ἄλλοίμονο 'ε' ἔμένα! . . .

Φεύγεις, ἀγάπη μου; . . . Χαρά 'ε' τοῦ οὐρανοῦ τ' ἀστέρι
Ποῦ θὰ σὲ βλέπῃ ὅπου κιὰν πᾶς 'ε' τῆς ξενιτειᾶς τὰ μέρη.
Χαρά 'ε' τῆ λεύκα τὴν ἠψιλή, τὴ φυλλοστολισμένη
Ποῦ θᾶρχεισαι ' τὸν ἴσκιό της νὰ γέρνης κουρασμένη.
Χαρά 'ε' τὸ χόρτο ποῦ χλωρὸ τὸ πόδι σου πατάει,
Χαρά 'ε' τὴν ἔμορφη αὐγὴ π' ἀντίκρου σου γελάει . . .
Χαρά 'ε' ὅποιοι θ' ἀγαπᾶς καὶ θὰ πονῆς 'ε' τὰ ξένα!
Κι' ἂν εἶμ' ἐκεῖνος; ὦ, χαρά! . . . τότε χαρά 'ε' ἔμένα! . . .

III

Σ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ.

Ὅταν 'ε' ὕπνου ἀγκαλιὰ θὰ γείρω τὸ κορμί μου
Καὶ σὺ θὰ μείνης μοναχὴ κ' ἐλεύθερη ψυχὴ μου,
Μὲ τὰ φτερά ποῦ ὁ Θεὸς σοῦ ἔχει χαρισμένα
Καὶ τῆς ἀγάπης οἱ καιροὶ διπλομεγαλωμένα
Θέλω νὰ φύγῃς, σὰν γοργὸ πούλι νὰ φτερουγίσῃς,
Μὰ πᾶς 'ε' ἐκεῖνη π' ἀγαπῶ καὶ πάλι νὰ γυρίσῃς.

Καὶ ἂν πετώντας τὴν ἰδῆς κοντὰ 'ε' τὸ ἀκρογιάλι
Νὰ κάθεται καὶ νὰ 'ρωτᾷ μ' ὀλόσκυρτο κεφάλι
Γιὰ μένανε τὰ κύματα ποῦ θᾶρχωντ' ἕνα, ἕνα
Νὰ σέρνονται 'ε' τὰ πόδια της δειλὰ κ' ἡμερωμένα,
Τότε, ψυχὴ μου, τὰ φτερά για μιά στιγμή νὰ κλείσῃς
Καὶ μὲ τὰ κύματα μαζί νὰ πᾶς νὰ προσκυνήσῃς.

Κι' ἂν τὴν ἰδῆς νὰ περπατῇ 'ε' τὸ πράσινο χορτάρι
Κοντὰ 'ε' βρύση φλύαρη, ἀντίκρου 'ε' τὸ φεγγάρι
Νὰ τὸ κυττάζῃ ἄφωνη, μὲ μάτια δακρυσιμένα
Καὶ νὰ θυμᾶται τὸ παλιό, καὶ νὰ θυμᾶτ' ἔμένα,
Πάλι ψυχὴ μου τὰ φτερά για μιά στιγμή νὰ κλείσῃς
Καὶ μιά ἀκτίνα νὰ γενῆς νὰ τὴν κρυφοφιλήσῃς.

Κιὰν δὲν τὴν βρῆς 'ε' τὴν ἀμμουδιὰ σκυμμένη ὅλη χάρι,
Κιὰν δὲν τὴν βρῆς νὰ περπατῇ ἀντίκρου 'ε' τὸ φεγγάρι,
Ἄν ἔχῃ ὕπνος ἡμερὸς τὰ μάτια της δεμένα,
Ἄν τὰ παράθυρά της ἴδῃς κλειστὰ, σκοτεινιασμένα,
Ἐν ἕνα κλαρί ἐκεῖ κοντὰ, ψυχὴ μου, νὰ καθήσῃς
Καὶ τραγουδάκι ἐρωτικὸ σιγὰ σιγὰ ν' ἀρχίσῃς.

Ὅμως ἂν μέσ' 'ε' τὴ νύκτα αὐτὴ ἀντὶ νὰ με θυμᾶται
Ἄλλα ὁ νοῦς της μελετᾷ καὶ ἄλλον συλλογᾶται,
Ἄχ! ἂν τὴν ἴδῃς νὰ κάθῃτε 'ε' κανενὸς τὸ πλάι
Καὶ ὅλη τρέλλα καὶ χαρὰ μαζί του νὰ γελάῃ,
Τὸν πόνο σου, τὰ δάκρυα, ψυχὴ μου, νὰ κρατήσῃς,
Ν' ἀπλώσῃς τ' ἄσπρα σου φτερά κι' ἀμέσως νὰ γυρίσῃς.

Incognito.

ΔΙ'

Ἐλλειψὶν χώρου καὶ ἐξ ἀηδίας ἕνεκα τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ
αὐτοῦ σκοποῦ ὡς λύρας ἐπαίτου δὲν ἐγράψαμεν διὰ μα-
κρῶν περὶ τῆς διαφωνίας ἣν ὁ κ. Φιλήμων ἔχει ὡς πρὸς τὸ
ταξείδιον τοῦ Βασιλέως. Πολὺ φοβούμεθα μήπως ζηλωταί
τινες αὐλικοὶ τὸν ὑποχρεώουσι νὰ φαίνεται ἀντιβασιλικός,
διὰ νὰ γίνεταί κουβέντα καὶ νὰ παίρνομε καὶ οἱ ἄθηναῖοι
χαμπάρι ὅτι ὁ Βασιλεὺς μας ἀναχωρεῖ.

Ἀνεξαρτήτως πάσης γελοίας βασιλικότητος ἢ ἀντιβασι-
λικότητος εὐρίσκομεν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Βασιλέως εἰς τὰς
ἐπαρχίας λογικωτάτην, καὶ πάντα τὰ περὶ αὐτῆς λεγόμενα
φλυαρίας ἀνάνδρων, οἵτινες μὴ τολμῶντες νὰ κτυπήσουσι
ἡμῶν πρέπει δέρουσι τὸν ἄερα παλληκαράδες τοῦ γλω-
κοῦ νεροῦ.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ

Ἡ Μικρογρίτσα βακτηριδιώσα εἶναι κλινῆρης ἀπὸ ἡμε-
ρῶν πρὸς μεγάλην ἀνησυχίαν τῆς κυρούλας της, ἣ ὁποία
ἐπιμόμως ζητεῖ νὰ μάθῃ καὶ

— Ἀπὸ τί πάσχει;

— Ἀπὸ γαστρική· ἀλλ' ἤσυχασε, θὰ γείνη καλά.

— Τί λίες γιατρέ μου; ἀπὸ γαστρική! Μὰ παιδάτσι
μου· νὰ τὰ κόβῃ τέτοια κορίτσια ὁ θεὸς καλλίτερος.

Καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν σταυροκοπούμενη.

Πλοιάριον ἐκ Καλύμνου καταλαμβάνεται ὑπὸ τρικυμίας
καὶ κινδυνεύει:

— Μωρὲ για τὸ Θεὸ, θὰ πιγοῦμε . . .

— Καὶ δὲν εἶν' αὐτὸ μόνο μὲ τί μούτρα θὰ πᾶμε εἰς
Κάλυμνο.

Νεανίς χρηματίσασα ὡς διδασκάλισσα εἰς τὴν Ἀνατολὴν
παριστάνει εἰς τὴν μητέρα της ὅσα τοπικὰ παράδοξα ἐκεῖ
ἀντελήφθη, ἐν οἷς πρὸ πάντων τὴν σύγχυσιν τοῦ ἀλά τούρ-
κα καὶ ἀλά φράγκα συστήματος τῶν ὠρολογίων:

— Μὲ τὰ ὁποῖα, καλὲ μητέρα, δὲ ξέρεις, δὲ μπορούσαμε
νὰ καταλάβωμε πότε εἶναι μεσημέρι καὶ πότε ἔπρεπε νὰ
φᾶμε.

— Καὶ τὸ λοιπὸν, παιδάκι μου, ἐσεῖς μὲ τὸ δικό τους
μεσημέρι γεύσαστε;

Ἰπὸδικος κατὰ τοῦ ὁποίου ταχέως ἐμελλε νὰ ἐκδοθῇ
ποινικὴ ἀπόφασις, ἀποθνήσκει θῦμα τῶν βακτηριδίων· ἡ
μήτηρ του αὐτοπαρηγορούμενη:

— Τοῦλάχιστον ἐγλύττωσε τὴ φυλακή . . .

Ἱστορικόν:

Ἡ κυρία: Εἶναι νερὸ τῆς Καισαριανῆς;

Ἡ ὑπηρέτρια: Μάλιστα ἀπ' αὐτὴν τὴν Κυρία εἶναι.